

Arrest

nr. 81 433 van 21 mei 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 27 april 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 7 maart 2011 tot intrekking van de beslissing van 3 juni 2009 waarbij de verzoekende partij werd gemachtigd tot een verblijf van één jaar en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van (oud) artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 6 juni 2011 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 april 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. MEULEMANS, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij diende op 3 september 1999 een asielaanvraag bij de Belgische autoriteiten. Ze verklaarde van Kosovaarse nationaliteit te zijn. Deze asielaanvraag resulteert in de bevestigende beslissing van weigering van verblijf van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de

staatlozen van 17 juli 2001. Het beroep dat de verzoekende partij indiende bij de Raad van State wordt afgewezen bij arrest nr. 144.468 van 17 mei 2005.

De verzoekende partij diende op 7 mei 2007 een aanvraag in om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9.3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Vervolgens vulde zij haar aanvraag aan op 17 april 2009, 4 mei 2009 en op 16 november 2009.

Bij beslissing van 3 juni 2009 werd verzoekster gemachtigd tot een verblijf van één jaar.

Verzoekster richtte op 16 november 2009 een schrijven waarin gesteld werd dat ze bij haar aankomst in België een valse naam en nationaliteit heeft aangenomen. Verzoekster bleek geen Kosovaarse te zijn, doch wel de Albanese nationaliteit te hebben.

Op 7 maart 2011 werd de beslissing van 3 juni 2009 ingetrokken.

Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt:

“B., V. (R.R.: (...)), geboren te Strelc op 13.12.1971

Nationaliteit: Kosovo

Ook gekend als: B., V., geboren op 13.12.1970 te Shkoder

nationaliteit: Albanië

+ 1 meerderjarig kind en 3 minderjarige kinderen:

B., R. (R.R.: (...)), geboren te Lubeniq op 10.03.1993

Nationaliteit: Kosovo

Ook gekend als: B., R., geboren op 12.03.1993 te Shkoder

Nationaliteit: Albanië

B., E. (R.R.: (...)), geboren te Lubeniq op 03.01.1995

Nationaliteit: Kosovo

Ook gekend als: B., P., geboren op 29.12.1995 te Shkoder

Nationaliteit: Albanië

B., F. (R.R.: (...)), geboren te Lubeniq op 00.00.1998

Nationaliteit: Kosovo

Ook gekend als: B., E., geboren op 03.01.1998 te Shkoder

Nationaliteit: Albanië

B., A. (R.R.: (...)), geboren te Gent op 26.05.2002

Nationaliteit: Kosovo

Ook gekend als: B., A., geboren op 12.03.1993 te Shkoder

Nationaliteit: Albanië

Adres: (...)

Hierbij verzoek ik u de positieve beslissing d.d. 03.06.2009 inzake de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9.3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, in te trekken.

Reden(en):

Betrokkenen vroegen op 03.09.1999 asiel aan in België als kandidaat-vluchtelingen uit Kosovo. Op 07.05.2009 dienden zij als dusdanig een regularisatieaanvraag conform art. 9§3 bij de gemeente Gent in. Op 31.03.2009 richtten zij zich tot de Kosovaarse diplomatieke vertegenwoordiging in België teneinde een identiteitsdocument te verkrijgen. Dit kon hen niet worden afgeleverd aangezien de diplomatieke vertegenwoordiging van Kosovo daartoe op dat moment niet gemachtigd was.

Op 03.06.2009 werd hen een beperkt verblijf toegekend op voorwaarde dat zij een geldig internationaal erkend en door haar nationale overheden afgeleverd reisdocument/paspoort voorlegden. Op 16.11.2009 richtte de raadsheer van betrokkenen echter een schrijven aan onze diensten dat stelde dat betrokkenen gedurende 10 jaar een valse identiteit en nationaliteit hadden gebruikt. Aangezien betrokkenen pas met hun waarlijke identiteit en nationaliteit erkenden nadat zij werden gemachtigd tot een beperkt verblijf in België, volstaat deze vaststelling om de toekenning van dit beperkte verblijf d.d. 03.06.2009 in te trekken in toepassing van het rechtsprincipe ‘fraus omnia corrumpit’.”

Verzoekster diende op 19 november 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Vervolgens diende ze aanvullingen in bij haar aanvraag op 1 september 2010, op 29 oktober 2010 en op 06 juni 2010.

De aanvraag om machtiging tot verblijf van 7 mei 2007 werd bij beslissing van 7 maart 2011 ongegrond bevonden. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 07.05.2007 (aanvullingen 17.04.2009; 04.5.2009; 16.11.2009) werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9.3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

Hoewel betrokkenen niet aanhalen dat zij geregulariseerd willen worden op basis van de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet, wordt deze aanvraag toch bekeken in het licht van deze vernietigde instructie. Zoals algemeen bekend, werd deze instructie door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen. Het feit dat deze aanvraag niet enkel wordt bekeken in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zoals deze bestond op het moment van de indiening van de aanvraag, maar ook op basis van de vernietigde instructies, is een gunstmaatregel die aan betrokkenen wordt toegestaan.

De Instructie bepaalt echter dat ‘deze instructie niet van toepassing is op personen die de Belgische overheid manifest probeerden te misleiden of fraude hebben gepleegd’.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun asielaanvraag werd afgesloten op 17.07.2001 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hen betekend op 19.07.2001. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedure – namelijk 1 jaar en iets meer dan 10 maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Deze procedure duurde niet de vereiste 4 jaar zoals vermeld onder punt 1.1.

De beroepsprocedure bij de Raad van State werd afgesloten op 02.06.2005 maar er was geen regularisatieaanvraag hangende op 18.03.2008 die werd ingediend minder dan 5 maanden na het afsluiten van de beroepsprocedure bij de Raad van State. Betrokkenen komen dus niet in aanmerking voor punt 1.2.

Voor de prangende humanitaire situaties zoals opgesomd in de punten 2.1 tot en met 2.6 van de instructie komen betrokkenen niet in aanmerking. Zij is immers geen ouder van een Belgisch of EU-kind, geen familielid van een EU-burger, had geen onbeperkt verblijf in België als minderjarige, heeft geen echtgenoot met een verschillende nationaliteit en zij geniet niet van een Belgisch (invaliditeits)pensioen.

Betrokkenen zouden in aanmerking kunnen komen voor regularisatie op basis van punt 2.7, de kinderen van betrokkene lopen namelijk school en zij bewijzen dit met schoolattesten en rapporten, en punt 2.8A. Betrokkenen vroegen echter op 03.09.1999 asiel aan in België als kandidaat-vluchtelingen uit Kosovo. Op 07.05.2009 dienden zij onderhavige regularisatieaanvraag conform art. 9§3 bij de gemeente Gent in als zijnde afkomstig uit Kosovo. Op 31.03.2009 richtten zij zich tot de Kosovaarse diplomatieke vertegenwoordiging in België teneinde een identiteitsdocument te verkrijgen. Dit kon hen niet worden afgeleverd aangezien de diplomatieke vertegenwoordiging van Kosovo daartoe op dat moment niet gemachtigd was. Op 03.06.2009 werd hen een beperkt verblijf toegekend op voorwaarde dat zij een geldig internationaal erkend en door haar nationale overheden afgeleverd reisdocument/paspoort voorlegden. Op 16.11.2009 richtte de raadsheer van betrokkenen echter een schrijven aan onze diensten dat stelde dat betrokkenen gedurende 10 jaar een valse identiteit en nationaliteit hadden gebruikt. Aangezien betrokkenen pas met hun ware identiteit en nationaliteit erkenden nadat zij werden gemachtigd tot een beperkt verblijf in België, kunnen wij niet toestaan dat betrokkenen geregulariseerd worden in toepassing van punt 2.7 of punt 2.8A in navolging van het rechtsprincipe ‘fraus omnia corrumpit’.

Qua verblijfsduur zou betrokkene eventueel in aanmerking kunnen komen voor punt 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Echter, om hierop eventueel aanspraak te kunnen maken, moet een behoorlijk ingevuld arbeidscontract worden voorgelegd. Dit doet betrokkene niet.

Het feit dat betrokkenen sinds het jaar 1999 in België verblijven, geïntegreerd zouden zijn in de samenleving, de kinderen naar school gaan, goede resultaten behalen en schoolattesten en rapporten toevoegen, mevrouw B. werkbereid is, zij vrienden hebben gemaakt en getuigenverklaringen

voorleggen, zij vloeiend Nederlands zouden spreken, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009. De Instructie bepaalt namelijk dat 'deze instructie niet van toepassing is op personen die de Belgische overheid manifest probeerden te misleiden of fraude hebben gepleegd'.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit een in aanraking kwamen met politie of gerecht en geen gevaar vormen voor de openbare orde of nationale veiligheid, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Wat betreft de aangehaalde elementen, namelijk de bewering dat betrokkene schrik heeft om terug te keren naar haar land van herkomst omdat haar leven er in gevaar zou zijn, de onstabiele situatie in het thuisland waar de mensenrechten zouden worden geschonden en de verwijzing naar rapporten van Amnesty International en de bewering dat de kinderen van betrokkene in het thuisland geen toegang meer zouden hebben tot gelijkwaardig onderwijs en dit een negatieve impact zou hebben, dient er opgemerkt te worden dat uit de aanvraag art 9.3/9bis niet kan worden opgemaakt welke van deze elementen nu bij de ontvankelijkheid (lees: buitengewone

omstandigheden), dan wel bij de gegrondheid van het verzoek horen. Art. 9.3 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft het over buitengewone omstandigheden om een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen bij de burgemeester van de woonplaats waar hij verblijft in België en niet om een verblijfsmachtiging te verkrijgen in het Rijk. Er dient een duidelijk onderscheid te worden gemaakt tussen enerzijds buitengewone omstandigheden (en dus de ontvankelijkheid) en anderzijds de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. Met andere woorden: de buitengewone omstandigheden mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde. Er dient vastgesteld dat de advocaat dit onderscheid niet respecteert voor wat betreft bovenstaande elementen. Indien echter geoordeeld zou worden dat deze elementen toch bij de gegrondheid zouden behoren, dan kunnen deze als volgt beoordeeld worden:

Betrokkene beweert dat zij vreest voor haar leven indien zij zou moeten terugkeren naar haar land van herkomst. Zij legt echter geen persoonlijke bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor haar leven volstaat niet om als grond aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens haar asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Wat betreft de verwijzing naar de onstabiele situatie in het land van herkomst en naar de rapporten van Amnesty International die melding zouden maken van een schending van de mensenrechten: dit kan niet aanzien worden als een grond daar deze bewering en deze rapporten gaan over de algemene toestand in het land van herkomst en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat haar leven in gevaar zou zijn. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert eraan dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen.

De bewering dat de kinderen van betrokkenen geen toegang zouden hebben tot gelijkwaardig onderwijs in het land van herkomst en dat dit een negatieve impact zou hebben, kan niet aanzien worden als een grond daar betrokkene niet aantoont dat een gelijkwaardige scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden indien zij ervoor zouden kiezen om terug te keren. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de scholing van de kinderen reeds sinds 2001 plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouder is die de belangen van de kinderen heeft geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf."

2. Over de rechtspleging

Op 7 juni 2011 heeft de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beschikking tot vaststelling van het rolrecht naar de verzoekende partij opgestuurd waarbij werd meegedeeld dat het te betalen rolrecht 525 euro is. In deze beschikking werd uitdrukkelijk gewezen op artikel 39/68-1, §5, eerste en tweede lid van de vreemdelingenwet, waarin bepaald wordt dat indien het rolrecht niet binnen de wettelijke termijn betaald is, het beroep niet op de rol geplaatst wordt.

De verzoekende partij betaalt op 21 juni 350 euro met de melding "enkel tegen beslissing intrekking en ongegrondheid".

Artikel 39/68-1, §5, eerste en tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Het rolrecht wordt door de verzoekende partij voorgeschoten. De betaling wordt verricht binnen een termijn van acht dagen, die ingaat op de dag dat de hoofdgriffier de betrokkene ter kennis brengt dat het rolrecht verschuldigd is en waarbij hij tevens op de hoogte wordt gesteld van het verschuldigde bedrag.

Indien het bedrag niet binnen de in het eerste lid bepaalde termijn is gestort, wordt het beroep niet op de rol geplaatst. De niet-tijdige betaling kan niet worden geregulariseerd. Bij tijdige kwijting wordt het beroep op de rol geplaatst en gaat de termijn bedoeld in artikel 39/76, § 3, in."

Inmiddels is de termijn van acht dagen verstreken zodat het beroep gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten niet meer op de rol kan worden geplaatst. Ter terechtzitting wordt dit niet betwist door de advocaat van de verzoekende partij die enkel stelt zich te gedragen naar de wijsheid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij aan: "Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het gelijkheidsbeginsel en van de art. 10, 11 en 191 van de Belgische Grondwet. Manifeste beoordelingsfout."

Het middel luidt als volgt:

"1.

Dat verweerder in de bestreden beslissingen dd. 7.03.2011 stelde dat in toepassing van het rechts-principe "fraus omnia corrumpit" resp. de vaststelling dat de instructie dd. 19 juli 2009 "niet van toepassing is op personen die de Belgische overheid manifest probeerden te misleiden of fraude hebben gepleegd" de positieve beslissing dd. 3.06.2009, genomen aangaande verzoeksters aanvraag dd. 7.05.2007, dient te worden ingetrokken en verzoeksters aanvraag dd. 7.05.2007 overeenkomstig het vroegere artikel 9.3 van de Vreemdelingenwet dient ongegrond te worden verklaard.

Dat verweerder in de intrekings- en de onontvankelijkheidsbeslissing stelt dat verzoekster heeft getracht de Belgische autoriteiten te misleiden door het aannemen van een valse identiteit en nationaliteit.

Volgens verweerder volstaat dit bedrieglijk handelen om verzoeksters aanvraag te weigeren, de eerder genomen positieve beslissing in te trekken en verzoekster en haar kinderen een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen.

2.

Dat dient vastgesteld te worden dat er sprake is van schending van de artikelen 2 en 3 van de wet 'betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het gelijkheidsbeginsel en van de art. 10, 11 en 191 van de Belgische Grondwet en van een manifeste beoordelingsfout.

3.

Dat de grondwettelijke regels van de gelijkheid en de niet-discriminatie, vervat in de art. 10, 11 en 191 van de Belgische Grondwet, niet uitsluiten dat een verschil in behandeling tussen categorieën van personen wordt ingesteld, voor zover dat verschil op een objectief criterium berust en redelijk verantwoord is.

4.

Dat verzoekster dient vast te stellen dat verzoekster in het bezit is van een aantal beslissingen, genomen door verweerder (cf. inventaris der stukken, stuk 2) waarbij aangaande de regularisatieaanvraag telkens een positieve beslissing werd genomen hoewel de regularisatieaanvragers allen destijds bij het indienen van hun asielaanvraag gebruik hadden gemaakt van een valse identiteit en nationaliteit.

In casu betreffen voormelde geregulariseerde vreemdelingen ook telkens etnische Albanen, die bij het indienen van hun asielaanvraag verklaard hadden van Kosovo afkomstig te zijn en slechts enkele jaren later bij het indienen van hun regularisatievraag hun ware identiteit en nationaliteit, met name Albanese nationaliteit, hebben bekendgemaakt.

5.

Dat geenszins verweerder in de bestreden beslissingen motiveert waarom in casu ten aanzien van voormelde Albanen, die in eerste instantie bij hun asielaanvraag ook hebben beweerd van Kosovo

afkomstig te zijn doch pas nadien bekenden over de Albanese nationaliteit te beschikken, niet het beginsel "fraus omnia corrumpit" wordt toegepast en waarom ten aanzien van verzoekster, wiens situatie volledig gelijk(lopend) is aan voormelde Albaneezen, wel dit beginsel wordt toegepast. Dat derhalve volkomen onterecht ten aanzien van verzoekster (en haar kinderen) de positieve beslissing dd. 3.06.2009 werd ingetrokken, haar aanvraag dd. 7.05.2007 overeenkomstig het vroegere artikel 9.3 van de Vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard en het bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend."

3.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de beslissing, tot intrekking van de beslissing tot toekenning van voorlopig verblijf als volgt luidt:

(...) Betrokkenen vroegen op 03.09.1999 asiel aan in België als kandidaat-vluchtelingen uit Kosovo. Op 07.05.2009 dienden zij als dusdanig een regularisatieaanvraag conform art. 9§3 bij de gemeente te Gent in. Op 31.03.2009 richtten zij zich tot de Kosovaarse diplomatieke vertegenwoordiging in België teneinde een identiteitsdocument te verkrijgen. Dit kon hen niet worden afgeleverd aangezien de diplomatieke vertegenwoordiging van Kosovo daartoe op dat moment niet gemachtigd was. Op 03.06.2009 werd hen een beperkt verblijf toegekend op voorwaarde dat zij een geldig internationaal erkend en door haar nationale overheden afgeleverd reisdocument/paspoort voorlegden. Op 16.11.2009 richtte de raadsheer van betrokkenen echter een schrijven aan onze diensten dat stelde dat betrokkenen gedurende 10 jaar een valse identiteit en nationaliteit hadden gebruikt. Aangezien betrokkenen pas met hun waarlijke identiteit en nationaliteit erkenden nadat zij werden gemachtigd tot een beperkt verblijf in België, volstaat deze vaststelling om de toekenning van dit beperkte verblijf d.d. 03.06.2009 in te trekken in toepassing van het rechtsprincipe 'fraus omnia corrumpit'.

Verwerende partij heeft de eer te vervolgen dat de bovenstaande motivering volledig strookt met de gegevens van het administratieve dossier. Immers, op 16 november 2009, nadat de beslissing houdende de toekenning van een voorlopig verblijf werd toegestaan, richtte verzoekster een schrijven om haar ware nationaliteit bekend te maken. Het kan dan ook niet als onredelijk beschouwd worden dat verzoeksters beperkte verblijf werd ingetrokken gelet op het feit dat zij haar ware identiteit en nationaliteit sinds haar aankomst in België in 1999 heeft achtergehouden. Uit de verklaring van verzoekster, die bij het schrijven van 16 november 2009, was gevoegd staat het volgende te lezen:

"(...) Dus ik ben geen Kosovaar uit Kosovo maar Albanees uit Albanië.

Ik ben geboren op 13/12/1970 in Gruemire Shkoder Albanië.

Ik ben ingeschreven als Kosovaar omdat in die tijd er oorlog in Kosovo was en veel vluchtelingen van Kosovo in Albanië waren (...)"

Verzoekster kan derhalve niet voorhouden als zou de beslissing tot intrekking van de beslissing van 3 juni 2009 op incorrecte wijze zijn genomen. Bovendien ontkent zij niet dat zij een valse naam en nationaliteit heeft opgegeven. Tevens blijkt uit haar verklaring dat zij dit uitdrukkelijk deed om de autoriteiten te misleiden gezien zij dacht meer kans te hebben op verblijf in België indien ze zich zou voordoen als een Kosovaar.

Met betrekking tot de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9.3 van de vreemdelingenwet ongegrond wordt bevonden, beperkt verzoekster haar kritiek met betrekking tot het tehanteerde principe 'fraus omnia corrumpit'. Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekster derhalve de andere motiveringen voorzien in de bestreden beslissing niet betwist.

Verwerende partij heeft de eer dienaangaande op te merken dat de slotbepaling van de instructie van 19 juli 2009 luidt als volgt:

"Deze instructie is niet van toepassing op personen die een actueel gevaar vormen voor de openbare orde of nationale veiligheid of op personen die de Belgische autoriteiten manifest probeerden te misleiden of fraude hebben gepleegd."

Gelet op voorgaande en gelet op de informatie zoals die zich voordoet in het administratieve dossier, werd er niet op kennelijk onredelijke wijze geconcludeerd dat het principe fraus omnia corrumpit verhindert dat verzoekster aanspraak kan maken op de instructie van 19 juli 2009. Verzoekster maakt het tegendeel alleszins niet aannemelijk.

Waar verzoekster stelt dat het gelijkheidsbeginsel geschonden werd, merkt verwerende partij op dat er slechts sprake kan zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien verzoekster met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijkaardige situaties ongelijk worden behandeld. Verzoekster brengt geen concrete gegevens aan die een vergelijking inhouden van haar situatie met de situatie van andere vreemdelingen, en die zou aantonen dat personen in een gelijkaardige situatie als haar op een andere wijze werden behandeld. De schending van het gelijkheidsbeginsel kan daarom niet worden aangenomen.

De verwerende partij heeft de eer om te vervolgen dat er in de bestreden beslissing op duidelijke wijze gelezen kan worden om welke redenen de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard en om welke reden de beslissing aangaande de toekenning van het voorlopig verblijf wordt ingetrokken.

De bestreden beslissingen werden afdoende gemotiveerd, en dit zowel in feite als in rechte. Verzoekster kent de motieven van de bestreden beslissing, vermits zij ze tracht te weerleggen in haar beroep tot nietigverklaring.

In dit opzicht wenst verweerder te verwijzen naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

"Wat betreft de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (R.v.St. nr. 167.477, 5 februari 2007; R.v.St. nr. 164.298, 31 oktober 2006)." (RW, nr. 10.529, 30 augustus 2007)

Aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht is voldaan.

Verwerende partij kan geen onzorgvuldig gedrag verweten worden nu verzoekster er niet in slaagt aan te tonen dat de beslissing genomen werd op basis van een verkeerde voorstelling van de feiten. Een schending van het rechtszekerheidsbeginsel wordt niet uiteengezet.

Het enig middel is ongegrond."

3.3. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissingen kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Voorts volstaat de vaststelling dat de verzoekende partij nalaat uiteen te zetten op welke andere wijze zij meent dat de motiveringsplicht is geschonden en evenmin aantoonst of meldt waarom de bestreden beslissing behept is met een manifeste beoordelingsfout.

Er kan slechts sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien de verzoekende partij met feitelijke en concrete gegevens aantoonst dat gelijkaardige situaties ongelijk worden behandeld (RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 5 januari 2007, nr. 166.369).

De verzoekende partij brengt geen concrete gegevens aan die een vergelijking inhouden van haar situatie met de situatie van andere vreemdelingen, en die zou aantonen dat personen in een situatie gelijkaardig aan deze van haarzelf, op een andere wijze werden behandeld. De loutere verwijzing naar haar stuk 2 volstaat niet. Uit de documenten die door de verzoekende partij worden omschreven als zijnde stuk 2 kan niet worden afgeleid dat de situatie van de in stuk 2 vernoemde personen gelijkaardig is aan de situatie waarin de verzoekende partij zich bevindt.

Evenmin volstaat de loutere bewering dat de in dit stuk opgesomde vreemdelingen ook etnische Albanese zijn die bij het indienen van hun asielaanvraag verklaarden afkomstig te zijn uit Kosovo en enkele jaren later hun ware identiteit en Albanese afkomst kenbaar maakten en toch geregulariseerd zijn. De schending van het gelijkheidsbeginsel kan niet worden aangenomen. Evenmin kan uit de motiveringsplicht afgeleid worden dat de verwerende partij ertoe zou gehouden zijn te motiveren waarom ten aanzien van voormelde Albanese in boven geschetste situatie, niet het beginsel "fraus omnia corrumpit" is toegepast.

In de mate waarin het de bedoeling is van de verzoekende partij om de Raad ertoe te bewegen een vernietigde instructie te toetsen aan de artikelen 10 en 11 van de Grondwet is het middel onontvankelijk. De Raad vermogt immers niet een dergelijke toetsing door te voeren (cf. RvS 23 februari 2000, nr. 85.592; RvS 23 juni 2004, nr. 132.916).

Verder wijst de Raad erop dat luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

In casu beperkt de verzoekende partij zich ertoe in het kopje van het middel aan te halen dat het zorgvuldigheidsbeginsel, het rechtzekerheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel zijn geschonden zonder toe te lichten op welke wijze zij meent dat deze beginselen geschonden zijn. Deze onderdelen van het middel zijn onontvankelijk.

Het middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig mei tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN